◆ b l o c ◆ n o t e s ◆

CULISELE

Turneul reprezentativei Capitalei în Orient întâmpină numeroase dificultăţi. Nu se ştie precis ce e cu turneul, nu se cunoaşte echipa, nu se ştie cine pleacă, nici cum, nici când...

In ultimile zile, o nouă dificultate s'a băgat î nspiţele turneului. D. Chiriceanu, preşedintele Districtului Bucureşti, nu poate pleca...

— Ce ne facem?... s'au alarmat ceilalţi oficiali ai Districtului.

Soluţia însă n'a întârziat să se arate. Dacă nu poate pleca d. Chiriceanu (a cărui principală scuză e că sufere de «mal-de-mer») poate să plece d. Titel Ursachi, umbra (o umbră cam dolofană) a d-lui Chiriceanu.

Propunerea a fost primită cu entusiasm.

— Bravo...

— Suntem salvaţi...

Dar (exsită întotdeauna un «dar») d. Titel Ursachi nu ştie prea bine franţuzeşte. Nu va putea reprezenta deci, Districtul cu suficientă prestanţă, la Constantinopol.

S'a găsit însă o soluţie şi pentru această dificultate. A propus-o d. Chiriceanu, iar ceilalţi oficiali au primit-o cu urale:

— E foarte simplu. Ii scriu eu discursurile de cari are nevoe, iar Titel le va învăţa pe dinafară.

Nici soluţia aceasta însă, n'a resolvat toată problema.

— Ai nevoe de cinci discursuri!... l-a prevenit d. Chiriceanu pe Titel. Unul la sosire, unul la ceaiul dela Legaţie, unul la schimbarea fanioanelor pe teren, uuul la banchet, şi unul la plecare. Am să ţi le numerotez: discursul Nr. 1, discursul No. 2, etc.

A doua zi, discursurile au fost gata. A treia zi, Titel le învăţase.

— Ia să facem o repetiţie!... a propus d. Lazăr Goldstein, casierul Districtului.

La probă însă, Titel a dat un fiasco complet. Pentru ceaiul dela Legaţie, în loc de discursul No. 2 a recitat discursul No. 3, pe care trebuia să-l spună pe teren, la schimbarea fanioanelor. Iar în loc de discursul No. 4, pentru banchet, a ţinut discursul No. 5, pe care trebuia să-l spună la plecare.

De altfel, în materie de discursuri, Titel are o experienţă tristă. Acum câtva timp a plecat cu o echipă de basket-ball, la Sofia, înarmat cu două discursuri: unul pentru cazul când echipa condusă de el va câştiga, iar altul pentru cazul unei înfrângeri. Le-a învăţat perfect, dar n'a putut să ţină niciun discurs, fiindcă... a eşit match nul.

Şi iată cum, o nouă şi gravă dificultate s'a ridicat în calea turneului echipei Capitalei în Orient: discursurile lui Titel. Din această pricină, la District, oficialii sunt într'o adevărată panică:

— Ce ne facem?...

— Iar ne-am încurcat...

— Nu mai putem pleca...

Castor

Un interview

„Obstacole serioase stau în calea progresului sportului românesc..."

susţine d. Albin Morariu, cunoscutul sportiv ardelean

Am cetit odată un articol, care mi-a atras atenţia prin convingerea cu care erau scrise unele fraze de polemică, ce uneori exagerau — şi cari totuşi desvăluiau unele lucruri ce mi se păreau prea cunoscute pentru a le califica fantezie.

Articolul — pretenţios ca titlu: «Pentru purificarea sportului românesc» — era iscălit simplu, Albin Morariu, nume cu al cărui purtător doream să am ocazie odată să schimb câteva cuvinte pentru a-mi verifica părerea ce-mi făcusem despre dânsul, citind articolul amintit.

Intre timp am aflat ceva: fost campion de gimnastică, el a desfăşurat o bogată activitate de propagandă sportivă la «Şoimii» din Ardeal, unde este cunoscut ca unul dintre cei mai pricepuţi organizatori sportivi.

Cu atât mai mare mi-a fost deci bucuria, când cu ocazia ultimei sale vizite la Bucureşti l-am întâlnit şi cunoscut pe d. Morariu.

I-am pus o întrebare la care mă aşteptam un răspuns amplu, plin de observaţii şi critice.

N'am avut noroc!

D. Morariu, de data aceasta, părea puţin dispus la vorbă şi deşi răspunsurile primite sunt edificatoare asupra competenţei sale, totuşi îmi face impresia, că interlocutorul meu ar fi avut multe de spus.

OBSTACOLELE DIN CALEA PROGRESULUI

— In ce stadiu găsiţi sportul românesc?

— Suntem pe drumul cel bun, dar multe realizări aşteaptă să fie desăvârşite pentru a se ajunge, ca sportul românesc să fie situat la locul ce-l merită.

Obstacole serioase stau în calea progresului şi acestea nu sunt datorite lipsei de preocupări sau de talente sportive, ci de felul cum sunt ele instruite şi cultivate.

APORTUL STUDENŢIMII

— Cari ar fi acele obstacole?

— Pregătirea insuficientă şi nesistematică, desinteresul unor persoane competente, cari au chemarea să fie instructori şi propagatori — o admonestare specială pentru profesorii de educaţie fizică — pe de altă parte amestecul multor persoane nechemate, cari prin activitatea în sport urmăresc să-şi promoveze unele interese personale şi în sfârşit cel mai principal obstacol: ignorarea celei mai selecte curse de energie: STUDENŢIMEA.

Lucrul ar trebui să ne mire, cunoscând adevărul că, în sport, în cele mai multe cazuri se cere şi contribuţia elementului intelect, cu care studenţii sunt mai înzestraţi.

Nu pot decât să citez cazul fericit al ţării unde atletismul a atins maximul de perfecţie: Statele Unite, unde aproape întreaga gardă a talentelor o dă Universitatea.

— Ce măsuri aţi sugera pentru a ajuta să progresăm mai repede?

— Mai întâi vom proceda la opera de primenire, înlăturând elementele nechemate, vom stimula apoi, sau —

D. ALBIN MORARU

dacă e nevoie — vom forţa pe cei apţi de aceste atribuţii să-şi înroleze talentul în opera de interes naţional a educării fiziceşte a tineretului.

Vom solicita apoi concursul tuturor elementelor talentate de sportivi, declarând obligativitatea sportului în şcolile secundare şi în Universitate.

Generaţiile viitoare sunt fericite: minunata organizaţie care este «Straja Ţării» a şi început opera de educaţie patriotică şi sportivă într'un cadru de militărească disciplină, folositoare atât în sport, cât şi în viaţa particulară.

Indrumaţi şi ţinuţi sub observaţie îşi vor desvălui aptitudinile instructorilor, cari la terminarea şcolii vor selecţiona elementele talentate şi le vor preda antrenorilor de cluburi sportive sau Universitate.

ŢARANII

Nici aceasta însă nu-i destul: mai avem la dispoziţie o sursă inepuizabilă de elemente disciplinate a căror interes a fost câştigat deocamdată pentru opere culturale-naţionale şi al cărei interes mai târziu ar putea fi deşteptat pentru sport: ţăranii.

In Ardeal «Şoimii Carpaţilor» au reuşit să adune pentru a executa nişte exerciţii libere, un ansamblu de 3000 de ţărani din 50 comune.

Acest exemplu să fie urmat şi atunci nu trebue să aşteptăm decenii, ca ţara noastră în care Regele este şi un simbol în sport să-şi vadă steagul înălţându-se pe cel mai înalt stâlp, la marea probă mondială, care e olimpiada.

Sportivii se căsătoresc..

Chiar în cursul acestei luni, la Timişoara, s'au căsătorit doi din cei mai cotaţi jucători ai Chinezului: Demetrovici şi Tabacu.

In legătură cu aceste căsătorii, socotim că ar fi cazul să trecem în revistă grupările noastre care au cât mai mulţi jucători căsătoriţi.

In sport, căsătoria se înţelege că s'a pus ca o problemă dintre cele mai importante. Nu fără temeiu s'a căutat a se găsi o legătură între performanţele unei echipe şi numărul de jucători căsătoriţi pe care îi are.

Acei care susţin utilitatea căsătoriei pentru jucătorii de football ca fiind coordonatoare a formei şi ţinutei echipei în cursul unui întreg campionat, nu au decât să exemplifice teoria lor cu echipele din România.

Venus are cel mai mare contingent de jucători căsătoriţi: şapte. Ei sunt: Sfera, Albu, Bărbulescu, Gain, Ploeşteanu, Petea Vâlcov, Gruin.

Inainte de căsătoria lui Tabacu şi Demetrovici, Ripensia era situată a doua, cu cinci jucători căsătoriţi. Chinezul i-a luat locul având şase jucători căsătoriţi şi anume: Schmidtt, Kolh, Tieffert, Demetrovici, Glasz, Tabacu.

Ripensia ocupă astăzi locul al treilea datorită lui Burger, Chiroiu, Kotormany, Schwartz şi Dobay.

Urmează F. C. Rapid, cu 4 jucători: Wetzer, Rafinsky, Baratky şi Auer.

Trei echipe din Divizia Naţională A nu au absolut nici un jucător căsătorit. Ele sunt Sportul Studenţesc, Unirea Tricolor şi Victoria din Cluj.

Un k. o. şi-un scandal la un match de football

Victoria din Pilsen a jucat al doilea match în Jugoslavia cu Gradjansky din Zagreb în faţa a 2000 spectatori. Gradjansky a câştigat înitr'un mod nemeritat cu 2—1. In minutul 30 fundaşul ceh Bestak, a avut o ciocnire cu centrul atacant al lui Grandjansky Bogoenici, care fu uşor rănit. Când Bestak întinse mâna adversarului său, acesta refuză şi cu o lovitură de pumn îl puse k. o. Bestak se prăbuşi pe teren şi transportat în vestiar rămase acolo câtva timp în nesimţire.

Bogoenici fu eliminat din joc, şi o parte din spectatori începu să facă vacarm.

Indată, isbucni un scandal groaznic, care se termină printr'un pugilat, şi numeroşi spectatori răniţi fură transportaţi la spital.

După câteva minute, poliţia interveni şi puse capăt acestui scandal.

Un jucător tânăr:

M. Marinescu

Sportul Studenţesc are în centrul liniei de atac pe Marinescu. Un jucător tânăr, simpatic, care nu a împlinit încă 20 ani. Marinescu practică footballul de cinci ani. In acest interval a jucat în două grupări: la Macabi şi Sportul Studenţesc. In prima grupare, a debutat în viaţa sportivă.

A jucat doi ani în şir; după aceia a trecut la Sportul Studenţesc, unde activează şi astăzi.

Fire modestă, el s'a opus din toate puterile de a ne da un răspuns anchetei noastre.

— *Vezi, d-ta, a căutat el să ne convingă, sunt alţi jucători cu mai mari drepturi de a răspunde înaintea mea.*

— Ancheta noastră, *i-am replicat*, se face la întâmplare. Nu ţinem seama de ierarhii sau de alte criterii. Poţi prin urmare, să răspunzi liniştit care este goalul marcat în cei cinci ani de activitate sportivă, la care cel mai mult.

Marinescu a rămas gânditor. Fruntea i s'a încreţit. Caută undeva, în memoria-i acel goal care poate purta titulatura «goalul meu».

— *Nu-i tocmai uşor. Fiecare goal înscris constituie o amintire dragă. Da... (vorbeşte singur). Acesta este cel mai frumos goal al meu... Era în 1932... Chiar în anul debutului meu. Jucam, ca şi astăzi, tot centru înaintaş în echipa de juniori a Macabilor. Nu era match în care să nu marcheze două trei goaluri. Eram goalgetterul echipei.*

Jucam, în primăvară, prin Martie cu C. F. R. Matchul avea loc în Dudeşti. Victoria ne-a revenit detaşat cu 5:0. In acest match am marcat goalul la care ţin cel mai mult.

Tabla indică 2:0. Pornisem cu mingea dela centru, combinând mereu cu Willy Leibovici. Am făcut un fel de «şeful la mijloc», zăpăcind complect doi adversari. Când am ajuns la vreo 20 metri de poartă, Leibovici mi-a trecut prompt balonul. Mă găseam în unghiu favorabil. Am tras imediat un shot tare şi sec. Mingea a intrat în plasă la intersecţia barelor. Portarul nici nu s'a mişcat. Şi chiar de se mişca, aceiaş soartă avea: era un goal care se marchează odată pe an.

Şt. Gherase

HUMOR

— Formidabilă figură, dragă!
— Tâmpitule! Tu nu vezi că nu-mi pot ţine echilibrul?...

„Nu sunt bani la federaţie"...

S'a ivit azi printre sportmani
O chestiune de senzaţie,
Care face vâlvă mare:
Nu sunt bani la federaţie.
Absolut aşa-i, autentic,
Am cetit o informaţie
Care glăsuia patetic:
Nu sunt bani la ederaţie.
Dar oricât ar fi chestiunea
Socotită ca fiind gravă,
Eu nu văd nimic într'ânsa
De esenţă prea grozavă.

Nu sunt bani la federaţie?
Nu-i nimic excepţional,
Cred că pentru noi, sportivii,
Ar fi fost senzaţional,
De veneau vreo cinci gazete,
Să ne-aducă astă veste:
«Chiar de azi, la federaţie
C. C. N.-ul nu mai este!»
Mai făcea apoi senzaţie,
Intr'un ziar de-am fi citit
(Dar cui ţi venea să creadă):
«C. C. R.-ul s'a 'ntrunit!».

«Nu sunt bani la federaţie!»
Doamne! ce banalitate,
Când un vânt de criză suflă
Peste tot şi peste toate.

«Nu sunt bani la federaţie!»,
Calambur de Stan Palancă...
Ce suntem noi, acţionarii
Iară federaţia bancă?
Că nu's bani la federaţie
Cică e minunăţie,
Parcă federaţia asta
Ar fi, zău, monetărie...
Dar fiind drepţi, vom recunoaşte,
Totuşi e ceva curios,
Că 'nainte federaţia
Avea bani, şi-încă din gros.

Pe când azi, la federaţie
E-un pericol permanent:
Să nu stai la cassierie,
Că te trage un curent...

MORALA

O morală dăm,
Din cele mai integre:
Strânge bani albi
Pentru... formule negre.

A. Nol

GLUME

PUTEREA OBIŞNUINŢEI

Doi amici, cari nu se mai văzuseră de mult timp, se plimbă împreună. Unul din ei întindea mereu braţul.

— Dar dece întinzi mereu braţul?

— Ah! dragă, e tot ce mi-a mai rămas din automobilul meu: un tic nervos.

IN TRIBUNA

In tribună, la un match de football. Arbitrul nu s'a comportat prea strălucit. Dimpotrivă, a favorizat pe «F. C Personal» în dauna lui «F. C. Pinearii», care a şi pierdut din această cauză matchul.

Un spectator din tribună, impartial, s'a revoltat totuşi:

— Mare măgar e arbitrul!

Un vecin, însă, l-a întrerupt:

— Lasă'l dom'le, că nu e măgar!

— Cum? Se vede că d-ta eşti dela «F. C. Personal»...

— N'am nimic cu echipa asta, dar sunt fratele... arbitrului!

ASEMANARE

Un pasionat amator de football îşi concentrase toate pasiunea asupra unei cunoscute vedete footballiste.

In marea lui adulaţie faţă de acest jucător, pasionatul nostru îşi închipuia, la un moment dat, că... seamănă cu vedeta.

Deaceea, într'o bună zi îi trimise o fotografie, pe care scrise mai jos: «Nu-i aşa că semănăm ca doi fraţi gemeni?»

La care, vedeta — un tip spiritual şi inteligent — i-a răspuns printr'o... confirmare:

— Aveţi perfectă dreptate. Asemănarea noastră e atât de mare, încât acum mă servesc de fotografie ca să... mă bărbieresc.

Ancheta noastră

25 ani de sport românesc

XIII

— Jack Johnson, în carne şi oase.

— Campionul mondial de box în Bucureşti.

Acesta erau cuvintele cari mă treziră din somn, în dimineaţa unei zile de iarnă friguroasă.

Prea mult nu prea pricepeam eu din cele ce-mi ajunseseră la urechi dar, îmi dădeam seama că ceva neobişnuit se petrece. Descinsei rapid din pat dar, până să ajung la fereastra dinspre stradă cei cari îmi stricară somnul se şterseseră din raza mea vizuală.

Am încercat să adorm din nou. Imposibil.

Cuvintele: campion mondial îmi revenea pe buze şi-mi frământau creerii. Am încercat zadarnic să mai închid ochii. Mi-am ridicat din pat şi m'am îmbrăcat cu o repezeală pe care nu aş fi putut s)o explic.

Odată toaleta terminată am părăsit căldura sobei şi iată-mă în stradă, aşteptând să aud repetându-se cuvintele cari m'au trezit din somn.

Am pierdut, în van, timpul şi câteva minute mai târziu, aproape maşinal, paşii mă duseră în bulevardul Elisabeta pe unde existau placarde de afişaj şi unde eram sigur că voi găsi noutăţi.

Strada ing. Anghel Saligny nu era decât trasată şi avea aspectul unui câmp părăsit. De altfel, ea era o prelungire a fostului maidan Duca şi marginea una din laturile clădirei în construcţie a ministerului lucrărilor publice. In faţa acestui surogat de stradă, pe bulevardul Elisabeta, lipită de grădina Cişmigiu, era o curte mare care pe timpuri servise lui D. Dumitrescu drept şcoală de velocipede.

Neutilizat de nimeni, acest loc de proporţii destul de mari, adăpostea vagoane de gunoaie şi bălării iar gardurile lui aduceau reale servicii celor cari ştiau că «reclama este sufletul comerţului».

Ajuns în faţa acestui «panou» de afişe, atenţia îmi fu imediat atrasă de un lito impresionant, al cărui subiect era format de o namilă de culoare neagră care avea drept îmbrăcăminte o chilotă şi o pereche de ghete uşoare. Mâinile îi erau «înarmate» cu mănuşi de box.

Eram lămurit şi, printr'o normală asociaţie de idei mi-am reamintit de O'Mara, un boxeur care ne vizitase cu câţiva ani mai înainte, fără ca spectacolul pe care îl dase, să fie văzut de mine.

Revenind acasă, primul meu gând fu să răsfoesc cele câteva reviste franceze pe cari, nu ştiu datorită căror împrejurări le posedam. Erau câteva exemplare din «La vie au grande air», cari mi-au pus la dispoziţie câteva amănunte extrem de interesante.

Am aflat atunci, pentru prima oară, că Jack Johnson a cucerit titlul de campion mondial la toate categoriile în 1908 când a învins prin oprirea matchului în repriza 14, pe Tommy Burns.

După o victorie asupra lui Mac Laglen trei matchuri fără decizie cu Jack O'Brien, Tony Roo şi Al Kaufmann şi o victorie prin k. o. în repriza 12 asupra lui Stanley Ketchel, Johnson a confirmat marea lui valoare, învingând în 1910, la San Remo, prin k. o. în repriza 15, pe faimosul James Jeffries care, ani dearândul manifestase o categorică superioritate asupra contimporanilor săi.

Definitiv consacrat, Jack Johnson a pornit într'un lung turneu şi, dupăce a cutreerat Apusul Europei, a vizitat centrul continentului şi s'a rătăcit şi pe la noi.

Regretatul Cezar Sidoli, reputat director de circ l-a angajat imediat şi, pe afişele lipite pe zidurile oraşului se anunţau «Două reprezentaţii două», cu faimosul Jack Johnson.

Cred că nu este necesar să insist asupra faptului că, în seara primei reprezentanţii s'a dat ghişeurilor de bilete, adevărate asalturi.

Niciodată, pânăla acea epocă, circul Sidoli, astăzi ras de pe suprafaţa pământului, nu cunoscuse atâta aglomeraţie. Devenise pur şi simplu neîncăpător şi la intrarea lui mai aşteptau sute de persoane.

Apariţiei lui Jack Johnson i s'a rezervat cinstea numărului de atracţie astfel că cei cari avuseseră norocul să pătrundă în arenă, au fost obligaţi să suporte o autentică baie de aburi.

Işi poate oricine închipui cât de nerăbdător devenise acest public şi cât de plictisitoare păreau celelalte numere, deşi toate însemnau veritabile atracţii.

Când Jack Johnson pătrunse în arenă, într'un impecabil smoking, însoţit de soţia sa, o superbă blondă, şi partenerul său, toţi cei prezenţi isbucniră în prelungite ovaţii.

Deşi se apropia de 35 ani, Johnson respira numai tinereţe şi o neobişnuită supleţe. Când, 5 minute mai târziu el reveni în echipament de box, impresia a fost şi mai formidabilă.

Era de o frumuseţe plastică rar întâlnită, corpul său părând a fi opera unui sculptor de mare talent. Pe scurt, constituţia lui fizică însemna o adevărată desfătare a ochiului. Era ceiace s'ar putea numi, perfecţiunea în persoană.

Spectacolul furnizat de Jack Johnson a fost scurt dar a corespuns unei unei autentice revelaţii. Noutatea lui entuziasmă iar uşurinţa pe care negrul o arăta în diferitele mişcări executate satisfăcu din plin.

Săriturile la coardă, cele câteva mişcări de gimnastică, boxul cu umbra şi demonstraţia la mănuşi efectuată în compania partenerului său au plăcut enorm şi Jack Johnson a fost dese ori ovaţionat la scenă deschisă.

La sfârşit, prin vocea speacker-ului, campionul mondial a făcut cunoscut publicului că, pentru reprezentaţia de a doua zi oferă un premiu de 1000 lei aceluia care crede că într'o încercare la mănuşi ar putea să-i reziste 3 minute.

Cuvintele speacker-ului fură urmate de o tăcere mormântală care dură câteva secunde.

Apoi, de undeva, din locurile din spatele lojilor, un om se ridică în picioare şi atrase atenţia celor din arenă, asupra sa.

Era un tânăr bine făcut, voinic, foarte curajos, dar modest îmbrăcat. Işi propusese să înfrunte urgia negrului şi acum cobora scările incintei spre a da mâna adversarului.

Ajuns în arenă se putu constata că, în ciuda constituţiei sale fizice, negrul îl întrecea vădit ca înălţime şi puncte de forţă. Totuşi, campionul lumii nu-l desconsideră. In licărirea ochilor lui se putea chiar observa o sinceră admiraţie pentru acela care avusese curajul să-şi încerce forţele într'o luptă inegală.

Memoria nu mă ajută să-mi reamintesc exact dacă îndrăsneţul era Nae Dumitrescu, luptător cu reputaţie pe acele timpuri, sau Jean Terţief, un atlet frumos şi foarte bine clădit. Totuşi, par'că aş crede că primul dintre cei citaţi îndrăsnise să comită acest act de curaj.

A doua zi dimineaţa, Cezar Sidoli fu asaltat de toţi practicanţii atleticei

(Continuarea în pag. IV-a)